

Hans Helighet påven Benedikt XVI:s budskap inför den 26:e Världsungdomsdagen (2011)

*"Rotade och uppbyggda i Jesus Kristus, allt fastare i tron" (jfr Kol 2:7)**

Kära vänner,

Jag tänker ofta tillbaka på Världsungdomsdagen i Sydney 2008. Där fick vi uppleva en stor högtid där Guds Ande var i aktivt arbete genom att bygga upp en djup gemenskap mellan deltagarna som kommit från hela världen. Det mötet, liksom de föregående tillfällena, bar rik frukt i många unga människors liv och i hela Kyrkans liv. Nu ser vi fram emot nästa Världsungdomsdag, som kommer att hållas i Madrid i augusti 2011. Denna pilgrimsvandring av unga människor stannade till i Spanien redan 1989, i Santiago de Compostela, flera månader innan Berlinmurens historiska fall. Nu, i en tid när Europa är i stort behov av att återupptäcka sina kristna rötter, kommer vårt möte att äga rum i Madrid under temat *"Rotade och uppbyggda i Jesus Kristus, allt fastare i tron"* (jfr Kol 2:7). Jag uppmanar er att delta i detta evenemang, som är så viktigt för Kyrkan i Europa och för den universella Kyrkan. Jag önskar att alla unga människor – de som delar vår tro på Jesus Kristus, men också de som vacklar eller är osäkra, och de som inte tror på honom – ska få uppleva detta som kan få avgörande betydelse för deras liv. Det är en erfarenhet av Herren Jesus, återuppståndelsen och levande, och av hans kärlek till var och en av oss.

1. Vid källan till din djupaste längtan

Under varje period av historien, vår egen inräknad, känner många unga människor en djup längtan efter äkta och solidariska personliga relationer. Många av dem längtar efter att få knyta äkta vänskapsband, att få uppleva sann kärlek, att få bilda en familj som inte splittras, att få uppnå sina personliga mål och kunna känna verklig trygghet, allt det som garanterar en lugn och lycklig framtid. När jag ser tillbaka på min egen ungdomstid, inser jag att stabilitet och trygghet inte är sådant som unga människor tänker allra mest på. Det är förstås viktigt att ha ett arbete och därmed fast mark under fötterna, men våra ungdomsår är också en tid då vi försöker få ut det mesta möjliga av livet. När jag tänker tillbaka på den tiden kommer jag framför allt ihåg att vi inte ville nöja oss med något konventionellt medelklassliv. Vi ville något stort, något nytt. Vi ville upptäcka livet självt, i all dess storhet och skönhet. En del av detta berodde förstås på den tid vi levde i. Under den nazistiska diktaturen och kriget var vi, så att säga, "omringade" av den dominerande maktstrukturen. Därför ville vi bryta oss loss och komma ut i det fria, för att få uppleva hela vidden av de mänskliga möjligheterna. I viss utsträckning tror jag att denna vilja att bryta med det vanliga finns i varje generation. Att vara ung är till en del just att längta efter något bortom vardagsliv och ett tryggt arbete, en längtan efter något som verkligen är större än så. Är detta bara en tom dröm som bleknar bort när vi blir äldre? Nej! Männen och kvinnorna skapades för något stort, för

* Not om påvens budskap inför Världsungdomsdagen

Temat är taget ur Kolosserbrevets andra kapitel, men är inte ordagrant citerat. Därför står det "jfr." vid temat i texten. Då språk alltid är levande och varierar, finns det också olika översättningar av detta tema. När SUK började arbetet med VUDen översatte vi temat till svenska enligt Bibel 2000, och översättningen blir då "Med rot och grund i Jesus Kristus, fasta i tron". I den engelska texten som vi utgått ifrån när vi översatt påvens brev ligger formuleringen närmare 1917 års svenska bibelöversättning, och blir då "Rotade och uppbyggda i Jesus Kristus, allt fastare i tron". Då påven tar upp temats olika aspekter utifrån denna översättning, så har vi alltså en annan översättning av temat i påvens brev till ungdomarna, än den vi använder som "officiellt" tema.

evigheten. Något annat än det kommer aldrig att vara nog. Den helige Augustinus hade rätt när han sade att "våra hjärtan får ingen ro förrän de finner ro i dig". Vår längtan efter ett mer meningsfullt liv är ett tecken på att Gud skapat oss och på att hans "avtryck" finns i oss. Gud är liv, och det är därför som varje varelse sträcker sig mot livet. Eftersom människorna skapats till Guds avbild gör vi så på ett unikt och speciellt sätt. Vi sträcker oss efter kärlek, lycka och frid. Då kan vi förstå hur absurt det är att tro att vi kan leva sanna liv om inte Gud är med i bilden! Gud är livets källa. Att inte bry sig om Gud, är att bryta förbindelsen med den källan och, självklart, beröva oss möjligheten till fullbordan och glädje: "utan Skaparen upplöses skapelsen i intet" (Andra Vatikankonciliet, *Gaudium et Spes*, 36). I vissa delar av världen, i synnerhet i Väst, har dagens kultur en tendens att utestänga Gud, och att betrakta tron som en rent privat fråga som är irrelevant i samhällslivet. Trots att de värden som uppehåller samhället kommer från evangeliet – att exempelvis personen, solidariteten, arbetet och familjen har en värdighet – ser vi hur det pågår en viss "Guds förmörkelse", en sorts minnesförlust som, om än inte ett öppet förkastande av kristendomen, ändå är ett förnekande av vår trosskatt, ett förnekande som kan leda till att vi förlorar vår djupaste identitet.

Av denna anledning, mina vänner, uppmuntrar jag er att stärka er tro på Gud, vår Herre Jesu Kristi Fader. Ni är samhällets och Kyrkans framtid! Som aposteln Paulus skrev till de kristna i Kolossai, är det livsavgörande att ha rötter, en stabil grund! Detta är speciellt sant idag. Många människor har inga fasta referenspunkter att bygga sina liv på, vilket slutar med att de blir djupt otrygga. Det finns en ökande relativistisk mentalitet, som hävdar att allt är lika giltigt, att det inte finns någon sanning eller några absoluta, fasta referenspunkter. Men detta sätt att tänka leder inte till någon verklig frihet, utan snarare till instabilitet, förvirring och tanklös anpassning till det som för tillfället är på modet. Som unga människor har ni rätt att kräva av tidigare generationer att de ska ge er fasta referenspunkter att bygga era liv på, och som hjälp i valsituationer: precis som en späd planta behöver fast stöd till dess den fått djupa rötter och blivit ett stadigt träd som kan bära frukt.

2. Rotade och uppbyggda i Jesus Kristus

För att kunna framhäva trons betydelse i de troendes liv, skulle jag tillsammans med er vilja begrunda vart och ett av de tre begreppen som den helige Paulus använder i uttrycket: "*Rotade och uppbyggda i Jesus Kristus, allt fastare i tron*" (jfr Kol 2:7). Vi kan särskilja tre bilder: "*rotade*" får oss att tänka på ett träd och de rötter som livnär det; "*uppbyggda*" leder tankarna till en huskonstruktion; "*allt fastare*" antyder tillväxt i fysisk eller moralisk styrka. Det är mycket värtaliga bilder. Innan jag kommenterar dem skulle jag vilja understryka att i originaltexten står alla tre termerna i passiv form, grammatiskt sett. Det betyder att det är Kristus själv som tar initiativet till att plantera, uppbygga och stärka de troende.

Den första bilden är ett träd som är stadigt rotat tack vare sina rötter, som håller det upprätt och ger det näring. Utan dessa rötter skulle det föras bort av vinden och dö. Vilka är våra rötter? Naturligtvis är våra föräldrar, våra familjer och kulturen i vårt land mycket betydelsefulla element i vår personliga identitet. Men Bibeln avslöjar ytterligare ett element. Profeten Jeremia skrev: "Välsignad den man som sätter sin lit till Herren, som litar helt till Herren. Han blir som ett träd planterat nära vatten. Det sträcker sina rötter mot bäcken. Det har inget att frukta av hettan, bladen är alltid gröna. Det ängslas inte under torra år, upphör inte att bära frukt" (Jer 17:7-8). Att sträcka sina rötter betyder för profeten att lita på Gud. Det är från honom vi fått vårt liv. Utan honom kan vi inte leva något äkta liv. "Gud har gett oss evigt liv, och det livet finns i hans Son" (1 Joh 5:11). Jesus berättar själv för oss att han är vårt liv (jfr Joh 14:6). Följaktligen handlar det kristna livet inte bara om tro på att vissa saker är sanna, utan framför allt om en personlig relation till Jesus Kristus. Det är ett möte med Guds Son som ger ny energi till hela vår existens. När vi går in i en personlig relation med honom, så uppenbarar Kristus vår sanna identitet och då – i vänskap med honom – växer

våra liv mot fullkomlig uppfyllelse. Det finns ett ögonblick, när vi är unga, då var och en av oss undrar: vad är meningen med mitt liv? Vilken mening och inriktning ska jag ge det? Det är ett mycket viktigt ögonblick, och det kan kanske göra oss oroliga under en ganska lång tid. Vi börjar undra över vilken sorts arbete vi ska ägna oss åt, vilka sorters relationer vi ska upprätta, vilka vänskaper vi ska odla ... Här tänker jag än en gång på min egen ungdomstid. Jag var ganska tidigt på något sätt medveten om att Herren ville att jag skulle bli präst. Senare, efter kriget, när jag gick på seminariet och universitetet och var på väg mot det målet, var jag tvungen att återfå den vissheten. Jag var tvungen att fråga mig: är detta verkligen den väg som jag var ämnad att ta? Är detta verkligen Guds vilja med mitt liv? Kommer jag att kunna förbli trogen mot honom och ställa mig helt och hållet i hans tjänst? Ett sådant beslut kräver en viss kamp. Så måste det vara. Men sedan kom vissheten: detta är det rätta! Ja, Herren vill ha mig, och han kommer att ge mig styrka. Om jag lyssnar på honom och vandrar tillsammans med honom, kommer jag att bli mitt sanna jag. Det är inte att få uppfylla det jag längtar efter som är det viktiga, utan att få uppfylla hans vilja. På så sätt blir mitt liv äkta.

På samma sätt som trädets rötter håller det stadigt kvar i jorden, så ger grunden långvarig stabilitet åt ett hus. Genom tron har vi blivit uppbyggda i Jesus Kristus (jfr Kol 2:7), liksom ett hus är byggt på sin grund. I den andliga historien finns många exempel på helgon som byggt sina liv på Guds ord. Den förste är Abraham, vår fader i tron, som lydde Gud när han blev ombedd att lämna sina förfäders hem och ge sig av till ett okänt land. "Abraham trodde på Gud och därför räknades han som rättfärdig, och han kallades Guds vän" (Jak 2:23). Att bli uppbyggd i Jesus Kristus innebär att svara ja på Guds kallelse, att lita på honom och göra som han säger i praktiken. Jesus själv tillrättavisade sina lärjungar: "Varför säger ni 'Herre, herre' när ni kallar på mig, om ni ändå inte gör som jag säger?" (Luk 6:46). När han fortsatte använde han bilden av ett husbygge: "Den som kommer till mig och hör mina ord och handlar efter dem – vem han är lik, det skall jag visa er. Han är lik en man som när han bygger ett hus gräver djupt och lägger grunden på berg. När floden svämmar över vräker sig vattnet mot huset men förmår inte rubba det, eftersom det är väl byggt" (Luk 6:47-48).

Kära vänner, bygg era hus på klippan, precis som han som "grävde djupt". Försök att varje dag leva efter Kristi ord. Lyssna på honom som på en sann vän som ni kan dela er livsväg med. Med honom vid er sida kommer ni att få mod och hopp, så att ni kan möta svårigheter och problem, och även övervinna besvikelser och motgångar. Ni erbjuds hela tiden enklare val, men ni vet själva att de är ytterst bedrägliga och att de inte kan ge er ro och glädje. Det är bara Guds ord som kan visa oss den rätta vägen, och det är bara den tro vi fått ta emot som är ljuset på vår stig. Ta tacksamt emot denna andliga gåva som ni fått från era familjer; sträva efter att ge ett ansvarsfullt svar på Guds kallelse, och försök få er tro att växa. Tro inte dem som säger att ni inte behöver andra för att bygga upp ert liv! Tag stöd i tron hos dem som är er kära, i Kyrkans tro, och tacka Herren att ni har fått ta emot den och gjort den till er egen!

3. Fasta i tron

Ni är "rotade och uppbyggda i Jesus Kristus, allt fastare i tron" (jfr Kol 2:7). Det brev från vilket dessa ord är hämtade skrevs av den helige Paulus som svar på ett speciellt behov hos de kristna i staden Kolossai. Församlingen där hotades av inflytandet från vissa kulturella trender som fick de kristna att vända sig bort från evangeliet. Vårt eget kulturella sammanhang, kära unga människor, är inte olik det som fanns i antikens Kolossai. Det finns faktiskt en stark sekularistisk tankeströmning som försöker marginalisera Gud i både människornas liv och i samhällslivet, som vill och försöker skapa ett "paradis" utan honom. Men erfarenheten säger oss att en värld utan Gud blir ett "helvete": fylld av själviskhet, splittrade familjer, hat mellan individer och nationer, och stor brist på kärlek, glädje och hopp. Å andra sidan, varhelst som individer och nationer accepterar Guds närvaro, och

verkligen dyrkar honom och lyssnar till hans röst, där byggs kärlekens civilisation, en civilisation där allas värdighet respekteras och gemenskapen ökar, med alla fördelar detta ger. Trots detta låter sig somliga kristna förföras av sekularismen eller attraheras av religiösa strömningar som drar dem bort från tron på Jesus Kristus. Andra – som inte gett efter för dessa lockelser – har helt enkelt tillåtit sin tro att kallna, vilket ofrånkomligt fått negativa följder i deras moraliska liv.

Till de kristna som påverkats av idéer som är främmande för evangeliet talade aposteln Paulus om kraften i Kristi död och uppståndelse. Detta mysterium är grunden i våra liv och den kristna trons centrum. Alla filosofier som nonchalerar detta och betraktar det som "dårskap" (1 Kor 1:23) avslöjar sina begränsningar angående de stora frågorna djupt inne i människornas hjärtan. Som aposteln Petrus efterträdare, vill även jag stärka er i tron (jfr Luk 22:23). Vi tror fullt och fast att Jesus Kristus offrade sig själv på korset för att ge oss sin kärlek. Genom sitt lidande bar han våra lidanden, tog han på sig våra synder och vann förlåtelse för oss och försonade oss med Gud Fadern, och öppnade vägen till det eviga livet för oss. Vi befriades alltså från den sak som tynger våra liv allra mest: slaveriet under synden. Vi kan älska alla, till och med våra fiender, och vi kan dela denna kärlek med de fattigaste av våra bröder och systrar och med alla dem som har det svårt.

Kära vänner, vi skräms ofta av korset eftersom det verkar vara ett förnekande av livet. Det är i själva verket precis tvärtom! Det är Guds "ja" till mänskligheten, det yttersta uttrycket för hans kärlek och källan varifrån det eviga livet flödar. Det är verkligen från Jesu hjärta, som genomborrades på korset, som detta gudomliga liv strömmar fram, alltid åtkomligt för dem som lyfter blicken mot den korsfäste. Därför kan jag bara enträget be er att omfamna Jesu kors, tecknet på Guds kärlek, som det nya livets källa. Förutom hos Jesus Kristus, som uppstått från de döda, kan det inte finnas någon frälsning! Endast han kan befria världen från det onda och få det rättvisans, fridens och kärlekens rike att växa fram som vi alla längtar efter.

4. Att tro på Jesus Kristus utan att ha sett honom

I evangeliet finner vi beskrivningen av aposteln Tomas troserfarenhet, när han accepterade korsets och Kristi uppståndelses mysterium. Tomas var en av de tolv apostlarna. Han följde Jesus och var ögonvittne till hans helanden och underverk. Han lyssnade till hans ord, och han var förfärad över Jesu död. På Påskdagens kväll, när Herren visade sig för apostlarna, var Tomas inte närvarande. När han fick höra att Jesus levde och att han hade visat sig, sade Tomas: "Om jag inte får se spikhålen i hans händer och sticka fingret i spikhålen och sticka handen i hans sida tror jag det inte" (Joh 20:25).

Också vi vill kunna se Jesus, tala med honom och på ett ännu kraftfullare sätt känna hans närvaro. För många av dagens människor har det blivit svårt att närma sig Jesus. Det cirkulerar så många föreställningar om Jesus som, även om de påstår sig vara vetenskapliga, förringar hans storhet och det unika i hans person. Det är därför som jag, efter många års studier och begrundan, bestämde mig för att dela med mig av något av mitt personliga möte med Jesus genom att skriva en bok. Det var ett sätt att hjälpa andra att se, höra och röra vid Herren i vilken Gud kom till oss för att göra sig själv känd. När Jesus en vecka senare ännu en gång visade sig för sina lärjungar, sade han till Tomas: "Räck hit ditt finger, här är mina händer; räck ut din hand och stick den i min sida. Tvivla inte, utan tro!" (Joh 20:27). Också vi kan få komma i beröring med Jesus, och så att säga lägga vår hand på hans lidande, tecknen på hans kärlek. Det är i sakramenten som han kommer oss särskilt nära och ger sig själv till oss. Kära unga människor, lär er att "se" och "möta" Jesus i Eukaristin, där han är närvarande och kommer oss nära, och till och med blir till föda för vår resa. I botens sakrament uppenbarar Herren sin barmhärtighet och där ger han oss alltid sin förlåtelse. Känns vid och tjäna Jesus i de fattiga, de sjuka, och i våra bröder och systrar som har det svårt och behöver hjälp.

Börja en personlig dialog med Jesus Kristus och ägna er åt den i tro. Lär känna honom bättre genom att läsa evangelierna och Katolska Kyrkans Katekes. Samtala med honom i bön, och lita på honom. Han kommer aldrig att svika det förtroendet! "Tron är först och främst människans *personliga anslutning* till Gud; på samma gång – och denna aspekt är olösligt förbunden med den första – innebär tron *människans fria samtycke till alla sanningar som Gud har velat uppenbara*" (Katolska Kyrkans Katekes, 150). På så sätt kommer ni att få en mogen och fast tro, en som inte bara är baserad på religiösa känslor eller på något vagt minne från den undervisning ni fick som barn. Ni kommer att lära känna Gud och leva i verklig förening med honom, liksom aposteln Tomas som visade sin fasta tro på Jesus med orden: "Min Herre och min Gud!"

5. Uthålliga genom Kyrkans tro, för att kunna vara vittnen

Jesus sade till Tomas: "Du tror därför att du har sett mig. Saliga de som inte har sett men ändå tror" (Joh 20:29). Han tänkte på den väg som Kyrkan skulle följa, baserad på tron hos ögonvittnena: apostlarna. Därigenom förstår vi att vår personliga tro på Kristus, som blir till genom dialog med honom, är förbunden med Kyrkans tro. Vi tror inte som isolerade individer. Genom dopet är vi istället medlemmar i denna stora familj; det är den tro som Kyrkan bekänner som förstärker vår personliga tro. Trosbekännelsen som vi proklamerar under söndagens Mässa skyddar oss från faran att tro på en annan Gud än den som uppenbarades av Kristus: "Var och en som tror är därför som en länk i den stora kedjan av troende människor. Jag kan inte tro utan att vara buren av andra människors tro, och genom min tro bidrar jag till att bära tron till andra" (Katolska Kyrkans Katekes, 166). Låt oss alltid tacka Herren för Kyrkans gåva, för Kyrkan hjälper oss att stadigt utvecklas i den tro som ger oss verkligt liv (jfr Joh 20:31). Från Jesu Kristi ärorika kors har helgonen och martyrerna under Kyrkans historia alltid hämtat styrka att förbli trogna mot Gud, ända till punkten att offra sina egna liv. I tron fann de styrkan att övervinna sina svagheter och till att besegra varje motgång. Det är verkligen så som aposteln Johannes säger: "Vem kan besegra världen utom den som tror att Jesus är Guds son?" (1 Joh 5:5). Segern vunnen i tro är en kärlekens seger. Det har funnits, och finns fortfarande, många kristna som är levande vittnesbörd om den trons kraft som tar sig uttryck i människokärlek. De har stiftat fred, främjat rättvisa och arbetat för en mer människovänlig värld, en värld i överensstämmelse med Guds plan. Med kompetens och professionalism har de engagerat sig i olika sektorer av samhällslivet, och därigenom gett verkningsfulla bidrag till allas välfärd. Den människokärlek som tron ger ledde dem till att ge konkreta vittnesbörd genom sina handlingar och ord. Kristus är inte en skatt som bara är avsedd för oss; han är vår värdefullaste skatt, men en som är avsedd att delas med andra. I denna globaliseringens tidsålder skall ni vara vittnen om det kristna hoppet över hela världen. Så många människor det finns som längtar efter att få detta hopp! När Lasaros varit död i fyra dagar, och Jesus stod framför sin väns grav och just skulle återkalla den döde mannen till livet, sade Jesus till Lasaros syster Marta: "Om du tror, skall du få se Guds härlighet" (jfr Joh 11:40). Om ni tror, och om ni förmår leva ut er tro och bära vittnesbörd om den varje dag, kan ni på samma sätt hjälpa andra unga människor som er själva att finna livets mening och glädje, som föds i mötet med Kristus!

6. På väg till Världsungdomsdagen i Madrid

Kära vänner, än en gång inbjuder jag er till att delta i Världsungdomsdagen i Madrid. Jag väntar på var och en av er med stor glädje. Jesus Kristus vill göra er fasta i tron genom Kyrkan. Det är inget enkelt beslut att bestämma sig för att tro på Jesus Kristus och följa honom. Det förhindras av våra personliga misslyckanden och av de många rösterna som vill få oss att välja lättare vägar. Tappa inte modet. Sök istället den kristna gemenskapens stöd, Kyrkans stöd! Förbered er noga under detta år för mötet i Madrid tillsammans med biskoparna, prästerna och ungdomsledarna i era stift, församlingar, föreningar och rörelser. Kvalitén i vårt möte kommer framför allt att bero på vår

andliga förberedelse, vår bön, vårt gemensamma lyssnande till Guds ord och på vårt ömsesidiga stöd.

Kära unga människor, Kyrkan är beroende av er! Hon behöver er levande tro, er kreativa människokärlek och energin i ert hopp. Er närvaro förnyar, förnygrar och ger ny energi till Kyrkan. Därför är världsungdomsdagarna en nåd, inte bara för er, utan för hela Guds folk. Kyrkan i Spanien förbereder sig aktivt på att välkomna er och på att dela denna trons glädjefulla erfarenhet med er. Jag tackar de stift, församlingar, vallfartsorter, religiösa kommittéer, kyrkliga föreningar och rörelser, och alla andra som arbetar hårt med att förbereda detta evenemang. Herren kommer att välsigna dem. Må jungfru Maria göra er sällskap längs denna förberedelsens väg. När ängeln kom med sitt budskap tog hon emot Guds ord i tro. Det var i tro som hon samtyckte till det som Gud åstadkom i henne. Genom att proklamera sitt "fiat", sitt "ja", fick hon ta emot den oändliga människokärlekens gåva som fick henne att ge sig själv helt och hållet till Gud. Må hon be för var och en av er så att ni, under den kommande Världsungdomsdagen, må växa i tro och kärlek. Jag försäkrar er om min faderliga omtanke om er i mina böner och jag ger er min hjärtliga välsignelse.

Vatikanen, 6 augusti 2010, Kristi förklarings fest.

Påven Benedikt XVI

Imprimatur

Stockholm den 27 januari 2011

+ Anders Arborelius OCD, Biskop av Stockholm

(översättning: Håkan Hammarén)